

Hồi Thử Năm Mười Bốn

XÔNG HƯƠNG MÊ

Trịnh Kiếm Hồng cũng hoảng hốt nắm chặt tay Lý Minh Châu.

Giữa lúc đó, thành linh một luồng hào quang xạ ra sáng ánh.

Tiếp theo tiếng nổ lộp bộp như pháo tre vang lên khắp bốn mặt vách tường.

Lý Minh Châu nhăn mặt:

– Quái lạ thật!

Chỉ độ tích tắc, tiếng nổ lại chấm dứt, luồng hào quang cũng biến mất. Màn đen trở lại như cũ.

Cảnh vật thật yên lặng!

Xà!

Một tiếng vang lên, gió lạnh đột nhiên thổi ào ào.

Ánh kim khí chơm chớp lập lòe.

Chưởng phong từ trong những bàn tay quái tượng phát động, gió cuộn ép tựa như bão.

Trịnh Kiếm Hồng cùng Lý Minh Châu lắc lư thân ảnh lúc này nhảy vọt lên, lúc nằm rạp xuống trốn tránh lẫn lộn theo bóng chưởng.

Đột nhiên, Trịnh Kiếm Hồng tung người nhắm ngay quái tượng bay xẹt tới.

Hai tay Trịnh Kiếm Hồng vừa sờ vào quái tượng, bỗng từ trong quái tượng rống lên ồ ồ, lửa vụt phát ra. Cả toàn thân quái tượng nhoáng mắt biến thành cây lửa, nóng như thiêu đốt.

Trịnh Kiếm Hồng toát mồ hôi hột, nhảy vọt trở về chỗ cũ.

128 quái tượng đột nhiên đứng yên không nhúc nhích.

Tình hình lại yên lặng, nhưng rất khẩn trương.

Trịnh Kiếm Hồng cùng Lý Minh Châu mồ hôi xuất ra ướt đầm, hởi thở rất khó khăn, nhịp tim đập lia lịa như trống đánh.

... Mất một đoạn...

Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu cùng vung lên giáng xuống tượng đức Phật.

Thành linh các ngũ quan của tượng Phật phù ra vô số luồng khói trắng, xông thẳng vào mặt mũi Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu.

Trịnh Kiếm Hồng hét lớn:

– Châu muội! mau xuống ngay. Chúng ta trúng kế của lão rồi.

Tiếng chưa dứt, Trịnh Kiếm Hồng cùng Lý Minh Châu từ từ té xuống, nằm im bất động.

Bên vách vang lên tiếng cười khà... khà...

Thái Thông bước ra trói chặt Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu.

Lão quay mình bước ra, đột nhiên quay người lại vận song chưởng đưa cao nhắm đầu Trịnh Kiếm Hồng bổ xuống.

Thình lình có tiếng quát:

– Hãy dừng tay.

Một bóng người lạng vào giữa điện, chính là Liệt Dương Đạo Trưởng.

Thái Thông hai mắt đỏ ngầu, giọng rít lên:

– Đạo huynh muốn nói gì?

Liệt Dương Đạo Trưởng đáp:

– Ta muốn người khoan ra tay.

Thái Thông trợn mắt nói:

– Đạo huynh, chúng ta đã bàn qua và lấy quyết định chung rồi. Sao giờ lại bảo ngừng tay.

Liệt Dương Đạo Trưởng trả lời:

– Ta căn cứ vào lời nói Đỗ Thu Linh định tội cho Trịnh Kiếm Hồng, nhưng nhân mạng quan trọng, ta phải...

Thái Thông gằn giọng:

– Phải thế nào?

Liệt Dương Đạo Trưởng đáp:

– Ta phải đem Đỗ Thu Linh ra giáp mặt với Trịnh Kiếm Hồng đối chất. Và sau đó giết nó cũng chưa muộn.

Thái Thông cười lạt:

– Khà khà! Còn gì nữa mà phải đối chất. Đỗ Thu Linh đã nói qua, bắt nói lại thêm một lần nữa chi phí thì giờ vô ích.

Liệt Dương Đạo Trưởng nói:

– Chúng ta toàn là nhân vật võ lâm chánh phái, không lẽ lại đi làm một việc quá ư tàn nhẫn...

– Ý đạo huynh là...?

– Ta muốn nói không cần xử tử Trịnh Kiếm Hồng.

– Chắc đạo huynh có cách khác?

– Phải! Ta có thể phế bỏ võ công của nó mà thôi.

Thái Thông mặt sắc lộ nét hung dữ nói:

– Không được! Chúng ta đã lấy quyết định chung là xử tử nó thì không có lý do nào lại tha tội chết cho nó.

Nói xong Thái Thông hướng về phía Trịnh Kiếm Hồng, tay đưa cao định xuất chưởng.

Liệt Dương Đạo Trưởng hấp tấp nói:

– Lão huynh! Hãy ngừng tay, ta có việc muốn nói:

Thái Thông tức giận hét lớn:

– Người còn muốn nói gì?

Liệt Dương Đạo Trưởng hạ thấp giọng:

– Trong khi một người bị xử tội chết, chúng ta cần để họ nói một vài câu...

Thái Thông nạt:

– Không! Không!

Liệt Dương Đạo Trưởng cố gắng thuyết phục:

– Nếu lão huynh hành động như vậy, sợ sau này không tránh được tiếng đời mai mỉa.

Thái Thông hơi biến sắc, quét mắt nhìn Trịnh Kiếm Hồng nhạt nhẽo quát:

– Kiếm Hồng, mà y cần trấn trối gì thì mau nói đi.

– ...

Trịnh Kiếm Hồng mở mắt to ra, chiếu ngời tức giận, không nói được thành tiếng.

Thấy Trịnh Kiếm Hồng im lặng, khiến tám đại chưởng môn kinh ngạc, không hiểu tại sao Trịnh Kiếm Hồng có thái độ kỳ quặc ấy.

Liệt Dương Đạo Trưởng bất thành linh bước tới nói:

– Người không giải huyệt làm sao nó nói được.

Thái Thông “hừ” lên một tiếng, năm chỉ phong đưa ra.

o O o